

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 7. lutego 1895.

Treść: № 23. Rozporządzenie, dotyczące się nadawania upoważnień technikom asekuracyjnym.

23.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych tudzież Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 3. lutego 1895,

tyczące się nadawania upoważnień technikom
asekuracyjnym.

Zaradzając wzrastającej ciągle potrzebie przyporządkowania osób wykształconych w zakresie techniki asekuracyjnej, Ministerstwo spraw wewnętrznych tudzież Ministerstwo wyznań i oświaty uznają za stosowne, zanim porządek nauki i egzaminów dla techników asekuracyjnych zostanie ostatecznie urządzony, przepisać następujące zasady pod względem udzielania upoważnień technikom asekuracyjnym.

§. 1.

Uprawnienia do używania tytułu „technika asekuracyjnego urzędownie upoważnionego“ nabywa się jedynie na mocy dokumentu upoważniającego, który stosownie do postanowień niżej zamieszczonych wydaje Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§. 2.

Upoważnienie w §. 1 wzmiankowane uzyskać można, z wyjątkiem ustanowionym w §. 6, przez złożenie z dobrym skutkiem egzaminu przed komisją egzaminacyjną w Ministerstwie spraw wewnętrznych utworzoną.

§. 3.

Ażebym być przypuszczonym do złożenia egzaminu, kandydat winien oprócz obywatelstwa austriackiego, własnowolności i nieskazitelności udowodnić:

1. że skończył szkołę średnią,
2. że uczęszczał na wykłady matematyki wyższej w szkole głównej,
3. że działał praktycznie w zawodzie techniczno-asekuracyjnym.

§. 4.

Działanie praktyczne w zawodzie techniczno-asekuracyjnym (§. 3, l. 3) udowadnia się wiarygodnymi potwierdzeniami, świadczącymi, że kandydat zajmował się przez odpowiedni przeciąg czasu wykonywaniem prac techniczno-asekuracyjnych bądź samodzielnie, bądź też dla zakładu ubezpieczenia lub w urzędzie publicznym.

§. 5.

Predmiotami egzaminu w §. 2 oznaczonego są.

1. Matematyka ogólna.

Wymaga się:

Znajomości arytmetyki ogólnej, rachunku różniczkowego i całkowego, tudzież zasad rachunku prawdopodobieństwa.

2. Matematyka asekuracyjna i statystyka matematyczna.

Wymaga się:

Znajomości zasad i prawideł matematyki asekuracyjnej i wprawy w stosowaniu tychże do obli-

czania premij i rezerw, układania planów asekuracyjnych, sprawdzania funduszków itp.

Świadomości istotnych zasad statystyki matematycznej, znajomości najważniejszych tablic śmiertelności, inwalidztwa i chorobnych, ich powstania i stosowania w poszczególnych przypadkach.

Znajomości początków buchalterii w szczególności pod względem utrzymywania rachunków i składania rachunków przez zakłady ubezpieczenia.

3. Ustawozdawstwo asekuracyjne i gospodarstwo narodowe.

Wymaga się:

Znajomości ustaw dotyczących się zakładów ubezpieczenia publicznych i prywatnych w Austrii, tudzież najważniejszych przepisów wykonawczych.

Wiadomości z zakresu gospodarstwa narodowego.

§. 6.

Osoby, które czynią zadość warunkom podanym w §. 3 a działaniem swoim naukowym i praktycznym zdołają udowodnić wszechstronne wykształcenie w umiejętnościach będących przedmiotami egzaminu, mogą być uwolnione od zdawania egzaminu w §. 2 wzmiankowanego.

Podobnie osoby, które zdały z dobrym skutkiem egzamin na nauczycieli matematyki i fizyki w gimnazyjach i szkołach realnych lub w uniwersytecie krajowym uzyskały doktorat filozofii, którego głównym przedmiotem jest matematyka, mogą być uwolnione od zdawania egzaminu z przedmiotów oznaczonych w §. 5. l. 1, osoby zaś, które zdały egzamina rządowe z umiejętności prawnych i politycznych lub uzyskały w uniwersytecie krajowym doktorat praw, od zdawania egzaminu z „Gospodarstwa narodowego“, wymienionego w §. 5, l. 3.

Prośby o zupełne lub częściowe uwolnienie od egzaminu posyłać należy do komisji egzaminacyjnej (§. 7), która takowe łącznie ze swoją opinią przekładać ma Ministerstwu spraw wewnętrznych. Decyzją co do prośb o uwolnienie wydaje też Ministerstwo.

§. 7.

Do egzaminowania kandydatów ubiegających się o upoważnienie na techników asekuracyjnych, ustanawia się tymczasowo jedną komisję egzaminacyjną a to w Ministerstwie spraw wewnętrznych w Wiedniu.

Takowa składa się:

1. Z przełożonego departamentu techniczno-asekuracyjnego w Ministerstwie spraw wewnętrznych lub jego zastępcy, który jest jej przewodniczącym.

2. Z trzech komisarzy egzaminacyjnych, z których najmniej dwaj powinni być profesorami przedmiotów zawodowych a względnie docentami w uniwersytecie lub w szkole głównej technicznej.

Komisarzy egzaminacyjnych w ilości, jaka będzie uznana za potrzebną, mianuje na czas oznaczony Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty.

§. 8.

Zgłoszenia się do egzaminu wystosowane być mają do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Kandydaci nie czyniący zadość warunkom w §. 3 oznaczonym, nie będą przypuszczani do egzaminu.

§. 9.

Terminy do składania egzaminu wyznacza przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

§. 10.

Egzamin jest po części piśmienny po części ustny.

Na egzaminie piśmiennym zadać należy kandydatowi zwyczajnie po jednym pytaniu z każdego z trzech przedmiotów egzaminacyjnych (§. 5), tak, żeby mógł odpowiedzieć na wszystkie w jednym dniu w przeciągu zwykłych godzin urzędowych.

Na egzaminie ustnym egzaminować należy najwięcej dwóch kandydatów jednocześnie. Czas trwania egzaminu wymierzyć należy tak, żeby na każdego kandydata wypadła najmniej godzina do egzaminowania.

Zadania i pytania egzaminacyjne piśmienne winna komisja egzaminacyjna zawsze naprzód ułożyć i aż do czasu użycia trzymać w tajemnicy a w tym celu opieczętowane.

Komisji egzaminacyjnej wolno trzymać się tego samego sposobu postępowania także co do ustnego egzaminu.

Zadania i pytania piśmienne otwiera na egzaminie przewodniczący komisji egzaminacyjnej w obecności kandydata.

Zadania i pytania piśmienne opracowywać ma kandydat pod nieustającym dozorem, jeżeli to być może, członka komisji.

Używanie tablic logarytmowych, tablic śmiertelności, inwalidztwa lub jakichkolwiek innych środków pomocniczych może być dozwolone, jeżeli rodzaj zadań tego wymaga.

Używanie środków pomocniczych niedozwolonych lub pomoc innych osób pociąga za sobą natychmiastowe przerwanie egzaminu.

§. 11.

Jak materiał egzaminacyjny rozdzielony być ma między egzaminatorów i jak pod innemi względami postępować się ma na egzaminie, uchwała komisja egzaminacyjna.

Opinią co do wypracowań piśmiennych wydają i odpowiedzi na poszczególne ustne pytania oceniają najprzód odnośni egzaminatorowie zawodow; uchwałę ostateczną co do ogólnego wyniku każdego z osobna aktu egzaminu wydają wszyscy członkowie komisji egzaminacyjnej, decyduje zaś pod tym względem większość głosów.

W razie równości głosów uchwałę stanowi to wotum, do którego przystąpił przewodniczący.

Uchwała ostateczna wyrażać ma uznanie kandydata albo

za uzdolnionego albo
za nieuzdolnionego.

§. 12.

Spisać należy protokół egzaminu i podać w nim wszystkie przedmioty każdego egzaminu częściowego, orzeczenie egzaminatorów co do każdego z osobna przedmiotu egzaminu, jakoteż uchwałę ostateczną co do ogólnego wyniku wszystkich aktów egzaminu.

§. 13.

Kandydaci uznani za nie uzdolnionych, mogą egzamin ponowić po upływie roku.

Powtórnie ponowić egzamin można tylko za osobnem zezwoleniem Ministerstwa spraw wewnętrznych.

§. 14.

Gdy termin do egzaminu zostanie wyznaczony, kandydat winien do rąk przewodniczącego komisji egzaminacyjnej złożyć takse od egzaminu.

Takowa wynosi 30 zł.

Z kwoty tej dostaje po 7 zł. każdy z czterech członków komisji egzaminacyjnej a 2 zł. daje się woźnemu.

Kandydaci ponawiający egzamin mają opłacić ponownie takse od egzaminu.

§. 15.

Komisja egzaminacyjna przesyła protokół, dotyczący się złożonego egzaminu, do Ministerstwa spraw wewnętrznych, które, jeżeli wynik egzaminu był pomyślny, tudzież w takim przypadku, jeżeli kandydat był całkiem od egzaminu uwolniony (§. 6, ustęp 1), wydaje kandydatowi patent uprawniający go do używania tytułu technika asekuracyjnego urzędownie upoważnionego.

§. 16.

Od techników asekuracyjnych urzędownie upoważnionych odebrać ma przysięgę Władza administracyjna krajowa ich siedziby.

§. 17.

Technikom asekuracyjnym urzędownie upoważnionym, którzy za zbrodnię w ogóle, za występki popełniony z chęciwości lub przeciw moralności publicznej, albo za takżeż przekroczenie albo za występki w §. 486 kodeksu karnego oznaczony, zostali skazani, może Ministerstwo spraw wewnętrznych odebrać uprawnienie używania nadal tytułu techników asekuracyjnych urzędownie upoważnionych.

§. 18.

Każde nadanie i odebranie upoważnienia ogłosić należy w Gazecie Wiedeńskiej i w gazetach urzędowych krajowych.

§. 19.

Technicy asekuracyjni urzędownie upoważnieni mają prawo używania pieczęci z nazwiskiem i tytułem: „Technik asekuracyjny urzędownie upoważniony“.

Władze mogą używać ich do wykonywania prac techniczno-asekuracyjnych za wynagrodzeniem.

§. 20.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Bacquehem r. w.

Madeyski r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1895 w języku **niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.**

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1895**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " " 12 " "	" " 1879 " 1888 " " 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . . 2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . . 2 zł. 20 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1891 " . . . 1 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1893 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1894 " . . . 3 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1879 " . . . 2 " 30 "	
" 1864 " . . . 1 " 40 "	" 1880 " . . . 2 " 20 "	

Rocznik 1894 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1894 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą należności handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ **wszystkie roczniki 1849 aż do 1894 włącznie** wydania **niemieckiego** i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1894 włącznie)** są **całkowicie uzupełnione**, przeto począwszy od roku 1895 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania zdefektowanych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materij.